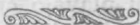

A kadar vetrovi bučijo,
ko jezero jezno šumi,
tedaj iz jezerske globine
proseče, medleče brni:

Na jezer' stanuješ,
v nebesih kraljuješ,
oj prosi, Marija,
v nebesih za nas!«

Jakob Soklič.

Z vijolicami krasimo Marijin vrtec!

8. Kako si pridobivajmo ponižnost.

Zdaj, ko so vam znani vsaj poglavitni nauki o ponižnosti, mi še preostaja dolžnost, da vam pokažem pot, po kateri najlažje dospete do ponižnosti.

1. Pred vsem je potrebno, kar sem že poudarjal v začetku, da si hočete pridobiti temeljito ponižnost. Brez trdne in odločne volje se ne more doseči nobena čednost, se še posebno ne more napredovati v ponižnosti. Treba se je namreč tu vojskovati zoper močnega sovražnika, ki je že premagal brez števila nebrižnih bojevnikov, saj še celo množice angelov v nebesih.

Pokažite moč svoje volje že s tem, da takoj — brez odlašanja pričnete preimenitno delo — vaje v ponižnosti.

2. Vaje v ponižnosti morate vztrajno nadaljevati, da vam postane ponižnost takorekoč druga narava, neka sveta navada, kot da vam je prirojena. Pri teh vajah bodi poglavitna reč v tem, da pridno pazite s a m i n a s e. Skrbno in temeljito izprašujte svojo vest, da spoznate, v koliko ste še vdani napuhu. Zakaj prva naloga bo, odstraniti kamenje napuha in porovati plevel prevzetnosti, potem šele lepšati vrtec svojega srca z vijolicami ponižnosti v mislih, besedah in delih.

Prečitajte večkrat nauke in opomine, ki vam jih je dozdej podal »Angelček«. Določite že zjutraj, kaj

Vnebovzetje Device Marije.

hočete izvesti čez dan, zvečer pa še posebej izprašujte svojo vest, kako so se vam posrečile vaje v ponižnosti.

3. Prav izdatno vam bo pospeševalo te vaje, če se obenem še posebej vadite tudi v onih čednostih, ki zlasti podpirajo ponižnost. Osobito vam priporočim: pokorščino, potrpežljivost in hvaležnost.

Pokorščina je ljubka čednost, s katero se odpovemo lastni volji, da izpolnujemo voljo božjo in voljo svojih višjih. To se pa čudovito lepo ujema s ponižnostjo in bi bilo brez ponižnosti skoraj nemogoče. Otrok, ki je poslušen in pokoren, je gotovo tudi ponižen.

Tudi brez potrpežljivosti ni mogoče pridobiti ponižnosti. Prevzetnost se namreč protivi zlasti vsemu poniževanju in zasramovanju, ter želi le časti in priznanja. Poglavitna zahteva ponižnosti pa je ravno v tem, da krotko in voljno prenaša krivice in zaničevanja; v svoji popolnosti si celo želi in išče poniževanja. Tu je torej treba velike potrpežljivosti; le samozatajba je zmagovito orožje!

Hvaležnost je pa zlasti v tem sorodna ponižnosti, da pripisuje nesebično vse dobrote Božju in onim dobrotnikom, ki posredujejo božje dari. Kolikor bolj se čuti hvaležni človek odvisnega od Boga in od svojih nebeških in zemeljskih dobrotnikov, tem bolj je ponižen. Vsaka srčna in odkrita zahvala je že prelepo dejanje ponižnosti. Zdi se mi, da resnično hvaležen človek ne more biti prevzet. Prizadevaj si torej na vso moč, da boš iz srca hvaležen, ne le zato, ker je hvaležnost že samaposebi tako lepa čednost, marveč tudi zato, ker si hkrati pridobiš tudi toliko zaželjeno ponižnost. Blagor otroku, ki ima ponižno in hvaležno srce!

4. Ponižnost nam jako pospešuje, če resno mislimo na premnoge svoje slabosti. Kako neokreten je otrok duševno in telesno! Koliko morajo trpeti z njim starši, preden ga spravijo na noge; kako malo si more pomagati sam! Pa naj pridejo še bolezní ali druge nezgode: kolik ubožec bi bil — prepuščen sam sebi! In ko bi imel kdo na zemlji vse mogoče ugodnosti in prijetnosti: koliko časa jih pa bo užival? Kako kratko in nestalno je naše življenje! Ali more biti še prevzet, kdor resno premisli, kako šibka in slabotna stvar je na svetu?

Kar pa zadeva druge ljudi, veljaj pravilo, da se nam ni treba veliko brigati za njih vedenje in zadeve, ako ne zahteva tega naš poklic. Če se pa oziramo nanje, ne opazujmo njih napak, marveč njih čednosti in vrline; ne vprašujmo, za koliko so slabši nego mi, marveč upoštevajmo, koliko so boljši, mi pa slabši. Koliko dobrih in izvrstnih ljudi je že bilo na svetu! Kajne, če se primerjamo tem velikanom preteklih časov, — kakšni pritlikovci smo mi poleg njih! To bo zadušilo prevzetnost in nanovo poživilo ponižnost.

5. To lastno prizadevanje še ne zadostuje; treba nam je božje pomoči, če hočemo zmagovati v tem resnem boju. To višjo pomoč si pa zagotovimo z gorečo pobožnostjo: če vneto in stanovitno molimo, zlasti pri sv. maši; če vredno in pogosto prejemamo sv. zakramente; če z detinsko vdanostjo častimo Mater božjo ter se zaupno priporočamo angelom in svetnikom. Zlasti krepke udarce po napuhu pa deli obujenje in pogostno ponavljanje dobrega namena. Saj s tem, da darujemo vsa svoja dela in prizadetja Bogu, smo že prestrigli želje po lastni hvali in ničemurnosti; in če morda zopet potrka prevzetnost na vrata našega srca, jo takoj lahko zapodimo s krepkim: »Je že prepozno; sem že daroval Bogu!«

* * *

Kako draga je naša učenost. Slavni Duval, knjižničar cesarja Franca I., je večkrat odgovoril, če ga je kdo kaj vprašal: »Tega ne vem.« Nekdo se pošali nekega dne: »Pa cesar vas plačuje za to, kar veste.« Duval pa odgovori: »Cesar me pač plačuje za to, kar vem; ko bi me pa hotel plačevati za vse, česar ne vem, bi ne zadostovali vsi zakladi njegovega velikega cesarstva.«

Deževna kapljica. Neki častitljiv duhovnik je bil storil veliko dobrega in pretrpel marsikaj. Veliko slavnega se je govorilo o njem. Eden izmed njegovih sošolcev, ki se je čez več let zopet sešel z njim, ga opozori na ta sloves. Ponižni mašnik pa odgovori: »Bog vé, da bi bil rad enak deževni kapljici, ki po svoje, kakor je majhna in neznatna, pospešuje blagoslov zemlje in se neopazovana tihotno izgubi v zemljo.«